

Karanlığa Gülümseyen Adam

– kul mehmet · 10 Mart 2017

Bugün yine eski defterleri karıştırdım bir bir
Her şey silikti tıpkı seninle benim gibi
Ne güzel silmiştik her şeyi kendi elimizle
Ben o kadar yalvardım silmemek için
Sen hiçbir kurtarma çabası göstermedin çabanla
Sildin her şeyi bir kalemde çektin gittin bir hırsla ağlamadan

Bekledim bir gün karşılaşırız diye bir yerde sokakta
Görürüm seni sendeki seni ne haldesin diye
Onca ay gezdim sokakları her gün adım adım karşılaşırız diye
Sonra dönüp yüzüme bakmazsın diye saklandım karanlığıma
Karanlık beni senden daha çok sardı aldı kucakladı
Sen silerken karanlığım gözyaşarımla beni yeniden yazdı
Sayfa sayfa cilt cilt roman oldu sensiz hayatım
Adını da karanlığa gülümseyen adam koydum

Suç benim değil senindi sen biliyorsun
Belki o yüzden gelip beni karanlığımdan çıkarmıyorsun
Sende haklısın bende olsam aynısını yapar mıydım bilmiyorum
Ama bir korkak gibi bakardım suçumla günahımla yüzüne
Görmemezlikten gelmezdim eller gibi koşardım
Sen sarar mıydın yeniden o muamma
Ama senin gibi bir kere sevince pişman etmezdim her halde
Ellerimi odamı ömrümü bomboş bıraktın
Boşluğa ben koştun sen neye koştun bilmiyorum ama
Sen biten şarkımızla bittin
Sen gülmeyen yarınları yanımda bırakırken
Belki de kendi mutsuzlukla dolu yarınına koştun gittin

Esti bir rüzgâr keskin keskin
Güldürmedi o felek kapattı sana gelen yollarımı
Viraneler oldu yuvam çadır kuramadım
Kesti eserken rüzgâr iplerini açıkta kaldım
Ben çıplak gönlüm bedenim çıplak
Hamama yakışan çıplak gibi yakıştım yalnızlığıma

Örtemedim üstümü üşüdüm dondum
Ben üstümü örtükçe rüzgâr ile felek açtı
Ben yoruldum onlar yorulmadı bıraktım her şeyi
Şimdi rüzgâra ve feleğe karşı çırılçıplak oturuyorum
Artık ne rüzgâr esiyor ne de felek benimle uğraşiyor artık
Mehmet Aluç /Kul Mehmet